

Decisiones Sacramentales, Theologicæ, Canonicae, & Legales

In Quibus Tota materia Sacramentorum, Theologiæ Moralis, Juris Canonici, & Quæstiones plurimæ Juris Civilis explicantur, dilucidantur, & traduntur, Eruditionibus, Historiis, & Exemplis adornatæ ; Opus Episcopis, Vicariis, Parochis, Confessariis, aliisque Studiosis utile, ac jucundum In Libris novem ...

De Venerabili Eucharistiæ Sacramento Decisiones Theologico-Legales

Chiericato, Giovanni Maria

Augustæ Vindellicorum, 1730

Decisionis XXIX. Ad Junii secundum Casum. Argumentum. Sciscitatur: an Sacerdos, qui commodè celebrare non potest; seipsum possit communicare ex devotione?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94643](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94643)

rationem reddit justitiæ hujusmodi dispensationis; itaut Polygamia esset licita quoad maritum, non autem quoad uxorem. Et inter expositores Sacræ Scripturæ, Tostatus, Lippomanus, Oleaster, Delrius, Cornelius à Lapide, & alii apud Serlogum in *Cantic. tom. 3. Vestigat. 34. num. 7.*

Quartum non obstat, quia etsi inter Afros, & Hispanos antiquis illis temporibus grassaretur libido, & concubinarum usus, ad eam explendam; attamen non fuit ab Ecclesia, neque à Sacris Conciliis approbatus, ut bene demonstrat Barbof. in *d. cap. 15. qui*, refellens commentitiam Mendozæ assertionem.

Quintum non subsistit, quia vel consideramus Jus Civile ante receptam Christianam Religionem, & nulli mirum si Romani, dum essent Gentiles, admitterent concubinas l. 1. §. 1. *et. ff. de Concubinis. Ricciull. de Personis in statu reprob. d. lib. 3. tit. 1. n. 3.* exemplo Hebræorum: Sed an ipsi Gentiles potirentur eadem dispensatione, itaut licite uterentur Polygamia? disputat Sanchez de *Matrim. lib. 7. disp. 30. n. 13.* ubi DD. & Magistrus in cit. *disp. 7. de Matrim. num. 220.* Vel consideratio cadit, postquam Imperatores Romani amplexi sunt Evangelium, & in hoc casu eorum leges non admittunt concubinas, nisi quoad successorem filiorum; secus etenim quoad animam, & æternam salutem, quia concubinitus resolvitur in fornicationem, quæ etiam de Jure Civili est prohibita. l. *Imperiales C. de Nuptiis l. Paconius. ff. Si à parente quis sit man. lib. 4. ff. de Condit. ob turpem causam Ricciull. d. l. 3. cap. 8. num. 3. §. 6. & Gratian. discept. for. d. cap. 51. num. 5.*

Sextum est falsum: nam concubinitus est contra charitatem Dei, quia est peccatum mortale, prohibitum à lege Divina; qui autem legem non servat, Deum non diligit, juxta illud: *Qui habet mandata mea, & servat ea, ille est, qui diligit me. Joan. 14. 21.* Et è contra: *Qui non diligit me, sermones meos non servat, ibid. num. 24.* S. Thom. 1. 2. q. 87. art. 4. Est etiam contra charitatem proximam, nam offendit statum prolis nascituræ, quæ oritur cum nota ignominia, non delenda toto tempore ejus vitæ; incapax bonorum, dignitatum, & fideicommissorum, itaut plures nothos, & spurios tædeat vivere, ut probat S. Thom. lib. 3. contra Gens. cap. 122. Segner. part. 1. *Christ. Instrut. dist. 23. num. 4. & Card. Paleott. de Nothis, & Spiritus cap. 65. per totum.*

Septimum tandem cadit argumentum ab auctoritate Doctorum, permittentium retentionem concubinae in propria domo ejus, qui asserit, cum illa amplius non peccare; siquidem eorundem Doctorum sententiam, doctrinam, & opinionem, tanquam scandalosam, & erroneam, damnare Alexander Papa Septimus die 2. Septembris 1666. ad Propos. 41. conceptam his verbis: *Non est obligandus concubinaris ad ejiciendam concubinam, si hac nimis utilis esset ad oblectamentum concubinari, vulgo Regalo; dum deficiente illo, nimis ægrè ageret vitam; & alia epula tædio magno concubinariam assicerent; & alia famula nimis difficile inventiretur.*

Et Sanctissimus D. N. Innocentius Papa Undecimus, qui Anno 1679. die 4. Martii pariter damnavit sequentes opiniones.

61. *Potest aliquando absolvi, qui in proxima occasione peccandi versatur, quam potest, & non vult*

omittere: quinimò directè, & ex proposito quarit, aut ei se ingerit.

62. *Proxima occasio peccandi non est fugienda, quando causa aliqua utilis, aut honesta non fugiendi occurrat.*

63. *Licetum est querere directè occasionem proxima peccandi pro bono spirituali, vel temporali nostro, vel proximi.*

Constat autem, ex eisdem Decretis Pontificiis inflictam esse excommunicationem Papalem contra defendentes eandem damnatas opiniones; & præceptum esse in virtute Sanctæ obedientiæ districte, & sub interminatione Divini Judicii omnibus Christi fidelibus, ne easdem opiniones ad proximum deducant.

Quapropter concludendum, esse præsumendum concubinam; deinde concubinarium absol-
vendum, & communicandum; & ita ego practica-
vi 40. ab hinc circiter annis cum junior essem, cum quodam concubinario, in periculo vitæ ob febrem mortalem constituto; qui licet ægrè audisset resolutionem meam de eo non absolvendo, neque communicando ob existentiam concubinae in eadem domo; facta deinde ejecutione, & receptis Sanctissimis Sacramentis, obivit in Domino, meam assistentiam flagitans, ac me exaltans corde sincero, ob ejectum dæmonem illum è domo sua.

DECISIONIS XXIX.

Ad Junii secundum Casum.

ARGUMENTUM.

Seiscitatur, an Sacerdos, qui commodè celebrare non potest, seipsum possit communicare, ex devotione?

SUMMARIUM.

1. Sacerdos extra Missam an seipsum possit communicare?
2. Sacerdotes olim non celebrantes communicabantur à celebrante.
3. Sacerdos extra Missam potest seipsum communicare, §. num. 5. & 6.
4. Eucharistia olim concedebatur Laicis, & Eremitis, ut seipsos communicarent.
7. Diacono presente, an Sacerdos possit seipsum communicare?
8. Eucharistia an possit deferri in casu mortis, absente Sacerdote, & Diacono, à simplici Clerico, vel Laico: remissivè.

SECUNDUS CASUS.

Sacerdos ruri celebraturus neque Hostiam, neque Parochum reperit; sed clavem ciborii. Queritur, an seipsum communicare possit, ut sua devotioni satisfaciat?

Muli negarunt; plurimi affirmarunt, & pro utraque opinione tum rationum, tum Doctorum ingens numerus fuit relatus.

Quòd non possit Sacerdos extra Missam seipsum communicare opinati sunt Filliuc. tom. 1. *tract. 1. 4. cap. 9. nu. 285.* Armilla verb. *Communicatio num.*

8. Cajetan. eod. verb. Villalob. in *Summa tom. 1. tract.*

tract. 7. cap. 48. Novissimè Pasqualig. in Theolog. tom. 108. num. 36. Horum rationes sunt. 1. Quia ex Concil. Trid. de Euchar. sess. 13. c. 8. duo tantum sunt modi communicandi, unus à seipso celebrante in Missa, alter de manu Presbyteri 2. Quia non celebrans, etsi Sacerdos, recipit Communionem more Laicorum, & sicam debet recipere de manu alterius Sacerdotis. 3. Quia ovis est pascenda à Pastore; cumque non celebrans consideretur tanquam ovis, non à se, sed à Pastore est pascendus Eucharistia. 4. Quia si ob gradum Sacerdotale licitum esset Sacerdoti non celebranti propriis manibus se communicare; absente alio Sacerdote, id etiam sibi liceret præsente altero Sacerdote; & tamen nemo audet hoc asserere. 5. His rationibus addenda est non contemnenda eruditio deprompta ex studio antiquitatis; scilicet, quia in Primitiva Ecclesia plurimi Sacerdotes, qui quotidie non celebrabant, nihilominus Communionem Sacram accipiebant, non suis manibus, & à seipsis, sed de manu alterius Sacerdotis. Casalius de Veterib. Sacris Christian. Ritib. part. 2. cap. 15. Novissimè Mabillon de Liturgia Gallicana lib. 1. cap. 6. num. 2. Et in præfat. ad Seculum Benedictin. 2. n. 36.

At è contra quòd possit Sacerdos, de quo in casu, sumere de per se Sacram Eucharistiam sustinet Diana part. 11. tract. 7. resol. 42. Quæ est impressa in Opere Coordinato tom. 2. tract. 2. resol. 39. & ibi allegantur Leander, Dicastillus, Martinus de S. Joseph, Amicus, præter Sylvium, Humobon, Fagund, & Suarezium alijs citatos per eundem Dianam part. 2. tract. 14. resol. 33. in d. tom. 2. Et tract. 2. Coordin. resol. 40. Quibus ego adjungo Bonacinam tom. 1. de Euchar. disp. 4. quest. 5. punct. 1. num. 131. Tamburin. de Commun. cap. 6. §. 5. Volpi in Resol. Moral. verb. Euchar. resol. 59. n. 6. & Gonet. tom. 5. de Euchar. disp. 10. n. 19. Rationes eorumdem sunt. 1. Quia nullum jus hoc prohibet. 2. Quia si Sacerdos extra Missam potest alijs ministrare Eucharistiam; ergo etiam sibi ipsi, ne sit deterioris conditionis. 3. Quia in die Parasceves non consecrat, neque Sacrificium facit, & tamen se communicat. 4. Quia in Eucharistia administratione non est necesse, ut alter sit Minister à suscipiente; olim enim (ut dictum est supra) concedebatur Sacramentum Laicis, & Eremitis, ut secum illud tenerent, & juxta suam devotionemsumerent. 5. Quia in Concilio Primo Nicæno can. 14. conceditur Diaconis, ut possint, absentibus Presbyteris, seu Episcopis, sumere de per se Sacram Eucharistiam. Ecce verba dicti Canonis: Accipiant (Diaconi) Eucharistiam secundum ordinem post Presbyteros, ab Episcopo; vel à Presbytero. Quod si non fuerit in præsenti vel Episcopus, vel Presbyter, tunc ipsi proferant, & edant. Quæ leguntur etiam apud Cottonium lib. 2. controu. 4. cap. 7. num. 160. Ergo si id concessum est Diaconis, non est negandum Presbytero, si alii absint Sacerdotes, siquidem & ipse est Diaconus.

Hæc ratio est fortissima, & hæc opinio affirmativa est communior, quam etiam amplectuntur (cessante scandalo, & urgente aliqua rationabili causa, qualis est illa simplicis devotionis) idem Cotton. d. c. 7. n. 157. Colleg. Salmanticen. tom. 10. de Sacramentis tract. 4. cap. 9. n. 18. Layman. lib. 5. tract. 4. c. 7. n. 6. Eminent. Card. de Lugo

de Euchar. disp. 18. n. 28. & Emin. Card. de Laurea de Euchar. disp. 24. art. 5. n. 67. & 68.

Neque urgent multum rationes contrariæ; ad primam enim, & secundam responderetur Presbyterum, de quo in casu, communicantem recipere Communionem à Sacerdote, qualis est ipse. Ad tertiam pasci à Summo Pastore Christo Domino, cujus ovis est idem Sacerdos. Ad quartam, cum alii Sacerdotes sint præsentes, à quibus communicari possit, cessare necessitatem cujus intuitu dicimus, posse semetipsum communicare. Ad quintam, praxim antiquam non officere casui nostro; siquidem tunc Sacerdotes non celebrantes communicabantur ab alijs, quia alii Sacerdotes non deficiebant, sed erant præsentes, quod cessat in casu nostro. Hinc antiquitus erat in usu, ut Anachoretæ, & alii incolentes Eremitas retinerent apud se Sacram Eucharistiam, & deficientibus Sacerdotibus eam acciperent à seipsis, ut legitur apud Emin. Bonam Rer. Liturg. l. 2. c. 17. n. 4. Macrum in Hierolex. verb. Eucharistia. Emin. Card. Baron. Ann. 57. & ibi Spond. n. 43. Et nos infra Decis. LXII.

Ex his supracitati Auctores proponunt dupl. alia quesita; Unum, an præsente Diacono, teneatur Sacerdos recipere de manu illius Sacram Communionem? Alterum, an in casu mortis, deficiente Sacerdote, ac Diacono, possit Clericus simplex, & etiam merus Laicus deferre Viaticum Eucharisticum moribundo? Et pro utroque quesito alii Doctores negant, alij verò affirmant; Lector recurrit ad Gobatum in sua Experim. Theol. tract. 4. à n. 443. Et segg. ad Lezanam consul. 48. n. 83. & ad ea, quæ dicuntur infra in secundo casu mensis Augusti. Decis. XXXIX.

DECISIONIS XXX.

Ad Junii Casum Prudentialem.

ARGUMENTUM.

Ostenditur: An Sacerdos communicandus extra Missam debeat habere Stola? Declarantur, quid essent Stola apud Hebræos, & apud Romanos? Quid sint apud Venetos, & apud Ecclesiasticos? Agitur de Stolis, quas portant Parochi Patavini collegialiter incedentes; in signum quod olim erant, & adhuc sunt de gremio Ecclesiæ Cathedralis. Quare iidem Parochi non præcedant capellanos ejusdem Cathedralis in Processionibus? Ostenduntur prærogativæ, quas habet Parochus ob Stola in functionibus Parochialibus, & præcipue in funeribus, & exequiis defunctorum. Tandem deciditur: an omnes Ecclesiastici teneantur de Præcepto, feria Quinta in Coena Domini, communicare?

SUMMARIUM.

- 1 Stola apud Hebræos erat vestis virilis, regens totum corpus, à collo usque ad talos.
- 2 Medi utebantur Stola, id est veste oblonga.

3 Sa-